

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 422/09-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť M. J., K., vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 127, čl. 149 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípisom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 13558/07-61/D/726 z 19. marca 2008 a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 To 82/2007 z 13. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. J. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 29. októbra 2009 doručené podanie M. J. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Sťažnosť proti porušeniu základných práv a slobôd, ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich*

z medzinárodnej zmluvy Ústavy Slovenskej republiky a Trestného poriadku“, ktorým namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1, čl. 127, čl. 149 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b), c) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prípisom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) sp. zn. 13558/07-61/D/726 z 19. marca 2008 (ďalej aj „namietajúci prípis“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 82/2007 z 13. septembra 2007. Z obsahu predmetného podania možno vyvodit', že úmyslom sťažovateľa bolo podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z rozsiahlej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 38/2004 z 11. apríla 2007 uznaný za vinného zo spáchania pokusu trestného činu znásilnenia podľa § 8 ods. 1 a § 241 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“), trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1 a 4 Trestného zákona a trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 a 2 písm. d) Trestného zákona a bol mu za to uložený úhrnný trest odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 6 rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody do II. nápravno-výchovnej skupiny. K odsúdeniu sťažovateľa došlo napriek tomu, že spáchanie prvého skutku jednoznačne popieral a odmietol k nemu aj vypovedať, avšak vykonaným dokazovaním a uskutočneným vyšetrením DNA bolo podľa názoru okresného súdu preukázané, že došlo k pokusu trestného činu znásilnenia. Pri druhom skutku, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, považoval okresný súd vykonaným dokazovaním a znaleckým posudkom za nesporné preukázané, že sťažovateľ poškodenú obmedzoval v osobnej slobode a svojím konaním jej privodil ťažkú ujmu na zdraví. Okresný súd konanie sťažovateľa právne kvalifikoval aj ako trestný čin vydierania, keďže považoval za preukázané a doložené nahrávkou na magnetofónovej páske, že sťažovateľ nútil poškodenú násilím niečo konať a trpieť, pričom jej privodil ťažkú ujmu na zdraví. Uznesením krajského súdu č. k. 3 To 82/2007-876 z 13. septembra 2007 bolo odvolanie sťažovateľa podľa § 256 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 zamietnuté.

Sťažovateľ namieta postup orgánov činných v trestnom konaní, tiež nezákonnosť svojej väzby a nesúhlasí s právoplatnými odsudzujúcimi rozhodnutiami, pretože sa necíti byť vinný, keďže sa podľa jeho tvrdení nedopustil žiadneho trestného činu. Krajskému súdu aj okresnému súdu vytýka, že rozhodli na podklade nezákonných dôkazov a ich odôvodnenia nedávajú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Najväčšiu nespokojnosť vyjadruje s nevykonaním ním navrhovaných dôkazov okresným súdom a krajským súdom a zároveň tvrdí, že došlo k manipulovaniu s dôkazmi, na základe ktorých došlo k ustáleniu jeho viny. Sťažovateľ sa odvoláva na doterajšiu judikatúru ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, cituje názory z odbornej literatúry, ako aj články ústavy a dohovoru, porušenie ktorých namieta.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil, že:

„Základné právo M. J., bytom..., pre čl. 1 ods. 1, čl. 50 ods. 3, čl. 2, ods. 2, čl. 47 ods. 2, 3, čl. 46 ods. 1, čl. 1 ods. 2, čl. 17 ods. 2, čl. 149, čl. 48 ods. 2, čl. 152 ods. 4 Ústavy SR, čl. 6 ods. 3 písm. c), b) e) Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čl. 6 Európskeho dohovoru podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím MS SR zo dňa 19. 3. 2008 č. 13558/07-61/D/726 a uznesením Krajského súdu zo dňa 13. 9. 2007 č. k. 3 To 82/2007 porušené bolo.

Ministerstvu spravodlivosti SR prikazuje v prieskumnom konaní zo dňa 19. 3. 2008 č. 13558/07-61/D/726 dodržiavať Tr. por. a Ústavu SR a čl. Dohovoru o ochrane zákl. práv a slobôd a Krajskému súdu Žilina zo dňa 13. 9. 2007 č. k. 3 To/82/2007 dodržiavať Tr. por., Tr. zákon, Ústavu SR a Dohovor o ochrane zákl. práv a slobôd.

Ústavný súd zrušuje rozhodnutie MS SR zo dňa 13. 9. 2007 č. 13558/07-61/D/726 a uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. 9. 2007 č. k. 3 To/82/2007.

M. J., bytom..., priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 91 000 € (deväťdesiatjedna eur), ktoré je Krajský súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Napokon sťažovateľ požaduje, aby mu bol v konaní pred ústavným súdom ustanovený právny zástupca.

Osobitným podaním doručeným ústavnému súdu zároveň so sťažnosťou sa sťažovateľ sťažuje na prietahy v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 15399/08 a na to, že mu v tomto konaní nebol ústavným súdom ustanovený právny zástupca.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

1. K namietanému porušeniu uvedených článkov ústavy a označených práv sťažovateľa prípisom ministerstva spravodlivosti sp. zn. 13558/07-61/D/726 z 19. marca 2008

Ministerstvo spravodlivosti namietaným prípisom oznámilo sťažovateľovi, že odkladá jeho podnet na podanie dovolania proti právoplatnému rozsudku okresného súdu sp. zn. 1 T 38/2004 z 11. apríla 2007 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 82/2007 z 13. septembra 2007, pretože „v rámci prieskumného konania trestného spisu Okresného súdu v Čadci, sp. zn. 1 T 38/2004 nebolo zistené porušenie zákona odôvodňujúce podanie dovolania“.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Sťažovateľ požaduje vysloviť porušenie svojich práv, ku ktorému malo podľa neho dôjsť namietaným prípisom ministerstva spravodlivosti z 19. marca 2008.

Zo spisu ústavného súdu sp. zn. Rvp 14430/08 (pod uvedenou spisovou značkou je evidované jedno z predošlých podaní sťažovateľa ústavnému súdu, pozn.) vyplýva, že namietaný prípis bol sťažovateľovi doručený najneskôr 19. mája 2008. Zákom ustanovená dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti proti tomuto prípisu preto začala sťažovateľovi plynúť najneskôr uvedeným dňom, avšak sťažovateľ odovzdal sťažnosť na poštovú prepravu až 28. októbra 2009 a ústavnému súdu bola doručená 29. októbra 2009. Z toho vyplýva, že sťažnosť bola ústavnému súdu doručená zjavne po uplynutí (kogentnej) lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

2. K namietanému porušeniu uvedených článkov ústavy a označených práv sťažovateľa uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 82/2007 z 13. septembra 2007

Ústavný súd zistil, že o sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti tomu istému uzneseniu krajského súdu, ktoré je napadnuté aj v tejto sťažnosti, už bolo predtým rozhodnuté uznesením sp. zn. I. ÚS 80/08 zo 6. marca 2008, ktorým bola jeho

predchádzajúca sťažnosť (doručená ústavnému súdu 17. októbra 2007) odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd v predmetnom uznesení uviedol, že odôvodnenie uvedené v napadnutom uznesení krajského súdu považuje „za dostatočné na to, aby potvrdenie rozsudku okresného súdu nemalo znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd uviedol vo svojom odôvodnení ucelenú reťaz priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bolo možné vyvodit' záver o správnosti rozhodnutia okresného súdu. V súlade s doterajšou judikatúrou (II. ÚS 78/05, II. ÚS 256/05) ústavný súd uvádza, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam na rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodu prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že namietaným postupom a rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť k takému porušeniu sťažovateľom označených ústavnoprocených pravidiel, ktoré by signalizovalo možnosť vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd v nadväznosti na to, že nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, uzavrel, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu ostatných sťažovateľom označených základných práv, a preto sťažnosť odmietol aj vo zvyšnej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.“. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu nemožno zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti odstrániť (napr. IV. ÚS 150/05).

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené. Pokiaľ teda z obsahu sťažnosti, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením sp. zn. I. ÚS 80/08 zo 6. marca 2008, vyplýva, že ňou sťažovateľ namietal porušenie svojich obdobných práv tým istým

uznesením krajského súdu a na základe rovnakých ťažiskových skutočností, ako je to namietané v jeho súčasnej sťažnosti, sťažnosť je v tejto časti neprípustná, pretože sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol z dôvodu neprípustnosti.

Pokiaľ ide samostatné podanie sťažovateľa, ktorým sa sťažuje na prietahy v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 15399/08, ústavný súd zo spisu uvedenej spisovej značky zistil, že táto vec bola vybavená postupom podľa § 23a zákona o ústavnom súde, t. j. odložením z 15. januára 2009. Vzhľadom na to, že v tejto veci ako právoplatne skončenej už nemožno pokračovať, nemôže v nej dochádzať ani k prietahom, resp. k porušovaniu „*interného postupu Ústavného súdu SR*“ a medzinárodného práva, ako to tvrdí sťažovateľ, a nemožno v nej už taktiež rozhodovať o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie namietaného prípisu a uznesenia krajského súdu a priznanie finančného zadosťučinenia). Z rovnakého dôvodu neprichádzalo už do úvahy rozhodovať ani o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. decembra 2009